

zențaței; la Mano Rippel, excelând în Hoț-mach, și la Avram Naimark, în diferitele și suculentele sale înfățișări (Lot, Vaști, Kupper); la regretatul Isaac Cassvan, a cărui naturalitate și al cărui farmec scenic le-am admirat (în rolul Librescu) fără să bănuim că-l vedem pentru ultima dată. Prezențe elocvente realizează apoi Ruhele Heller-Schapiro, Leonie Waldman-Eliad, Marietta Neuman, Sonia Gurman, deopotrivă în momentele lor solistice ea și în cele de figurație; tinerii joacă cu mare plăcere, cu pasiune, remarcându-se talentata și frumoasa Triey Abramovici, cuplul comic de reală anvergură Rudy Rosenfeld—Bebe Bercevic, registrul dramatic extrem de întins al lui Albert Kitzl, spontaneitatea dramatică a Mihaelei Kreutzer, plasticitatea Lenei Moraru.

Firul de aur este un prim gong, de bun augur, pentru anul centenar al Teatrului E-veiesc.

Mira Iosif

TEATRUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI” DIN IAȘI

COPACII MOR ÎN PICIOARE

de Alejandro Casona

Premiera: 28 noiembrie 1975.
Regia: CALIN FLORIAN. Decorul:
N. VERICEANU. Costumele: SAFTA
SERBU. Traducerea: TUDOR STE-
RIADE și CALIN FLORIAN.

Distribuția: MARGARETA BACIU
(Bunica); ION SCHIMBISCHI (Senor
Balboa); MARIA MUNTEANU (Marta-
Isabela); EMILIAN BELCIN (Directo-
rul); VIRGINIA RAICIU (Genoveva);
SAUL TAIȘLER (Pastorul); SILVIA
POPA (Helena, secretară); ANTOA-
NETA GLODEANU (Felisa); VIRGIL
RAICIU (Celălalt); CONSTANȚA LER-
CA (Amelia, dactilografă); ALEXAN-
DRU BLEHAN (Scamatorul); VALE-
RIU BOBU (Vinătorul); PUIU VASI-
LIU (Cerșetorul).

Sînt momente în existența unui teatru cînd criteriile după care se întocmește programul repertorial suferă modificări pe scara priori-

tăților. Un astfel de moment a trăit Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași, cînd a decis să reprezinte *Copacii mor în picioare*, piesă „de cameră”, piesă mai potrivită scenelor mici, piesă, deși întotdeauna și peste tot plăcută, îngăduită cu oarecare zimbet de bunăvoință. Prin ce contravine ea poliției repertoriale a importantului teatru moldovean? Prin ce contrazice ea ambițiile mult sporite pe care le descifrăm în citirea repertoriului acestui teatru? Prin nimic, de fapt. Prin nimic altceva decît că o scotim, fără nici o umbră de dispreț, fără nici o undă de superioară ironie, oarecum stingheră alături de capodopere semnate de Caragiale, Molière, Cehov, Gogol și Max Frisch. Dar, spuneam, uneori criteriile își schimbă locul între ele, de data aceasta alegerea fiind făcută din dorința de a prileji unci stimabile actrițe a teatrului să se sărbătorească — și să fie sărbătorită — pentru cinci decenii și jumătate de neîntreruptă activitate pe scena ieșeană. Neîntreruptă și prestigioasă activitate, pentru că Margareta Baciu, azi septuagenară, cu personalitatea ei artistică, bogat dăruită și complexă, domină scena de peste jumătate de veac, continuînd o tradiție care e a teatrului ieșean, dezvoltînd un stil care e propriu școlii ieșene. Nu mă sfîșec să spun că Margareta Baciu e o mare actriță și că, alături de Gh. Popovici, Ion Lascăr, Nicolae Șubă, Nicolae Venias, Miluță Gheorghiu și Ștefan Dănculescu, a scris un important capitol din istoria teatrului contemporan al țării noastre. Bunica — interpretată de Margareta Baciu — stîlp pe care se sprijină întreaga construcție dramatică a lui Alejandro Casona, personaj care, prin complexitate și prin substanța densă a mesajului său de omenie, credință și înțelegere, depășește cadrele înșeși ale piesei, e pe măsura acestei subtile actrițe, acestei interprete de înaltă ținută, Margareta Baciu o înfățișează pe Bunica în toată splendoarea ei de femeie care a trăit frumos și a îmbătrînit frumos, a rămas credincioasă unei conduite exemplare și i-a îndrăgit pe cei din jur pentru ce poartă ei mai curat și demn. Suferința fizică e abia marcată, lacrimile sînt reprimate, jocul interpretei poartă semnul unei mari distincții, unei nobile rețineri, unei stăpîniri a artei care tinde către perfecțiune.

Cu multă căldură umană, cu o nesfîrșită blîndețe îl înfățișează Ion Schimbischi pe soțul ei, atent dăruit, învăluitor. Într-un spectacol structurat cu meșteșug sigur de regizorul Călin Florian — care e, împreună cu Tudor Steriade, și traducătorul piesei —, spectacol limpede, cu chibzuință lipsit de artificii și de note apăsate melodramatice, s-au mai făcut remarcăți Saul Taișler, Virgil Raiciu și Alexandru Blehan, pentru mici și colorate portrete. Dar n-au convins tinerii Emilian Belcin și Maria Munteanu. Primul, pentru că în rolul Directorului — generos animator al ciudatei instituții de filantropie — a fost prea uscat, prea rece și prea lipsit de farmec. A doua, interpreta dublului

personaj Marta-Isabela, pentru că și-a distribuit accentele cu vizibilă stângăcie. Decorul lui N. Vericeanu, mai puțin inspirat în prima sa parte, are în partea a doua puterea să sugereze o ambianță caldă, blândă, primitoare. Încheiem aici însemnările despre acest spectacol, reușit în ansamblu, alăturându-ne celor ce, prin aplauzele din seara premierei și din toate celelalte seri care au urmat și vor urma, omagiază arta Margaretei Baciu.

Virgil Munteanu

TEATRUL „BACOVIA“
DIN BACĂU

ASCENSIUNEA LUI ARTURO UI POATE FI OPRITĂ

de Bertolt Brecht

Data premierei : 31 noiembrie 1975.
Regia și scenografia : CRISTIAN PEPINO. Traducerea : FLOREN TÔRNEA.

Distribuția : SICĂ STANESCU (Arturo Ui) ; LIVIU MANOLIU (Ernesto Roma) ; STELIAN PREDA (Emanuel Gîri) ; MIHAI DRĂGOI (Giuseppe Givola) ; MIHAI PĂUNESCU (Clark) ; PUIU BURNEA (Butcher) ; FLORIN BLĂNĂRESCU (Flake) ; FLORIN GHEUCA (Dogsborough) ; ȘTEFAN HAGIMĂ (Tînărul Dogsborough) ; DORU ATANASIU (Goodwill) ; GHEORGHE GHEORGHIU (Gaffles) ; LIVIUS RUS (Bowll) ; GHEORGHE SERBINA (O'Casey) ; ROMEO MUȘETEANU (Ted Ragg) ; PUIU BURNEA (Hook) ; BIBI IONESCU (Fish) ; NICOLAE ROȘIORU (Mahonney) ; DORINA PĂUNESCU (Daisy) ; ȘERBAN CELEA (Inna) ; DORU ATANASIU (Judecătorul) ; GHEORGHE SERRINA (Procurorul) ; CONSTANTIN CONSTANTIN (Apărătorul) ; LIVIUS RUS (Ignatius Dullfeet) ; LIGIA DUMITRESCU (Retty Dullfeet) ; DORINA PĂUNESCU (O femeie) ; EMIL SPĂTARU (Greenwooll) ; LIVIU MANOLIU (Crainicul).

Scrisă în 1941, în plină ascensiune a fascismului, piesa lui Brecht *Ascensiunea lui Arturo Ui poate fi oprită* își păstrează azi deplina actualitate. Nu numai pentru că evenimentele istorice înfățișate sînt încă destul de aproape de noi, și e bine să ni le amintim mereu, ci, mai ales, pentru că sînt, astăzi, în lume destule locuri în care, sub o formă sau alta, fascismul încearcă să scoată capul, manifestîndu-se uneori cu violență. Dar, mai mult încă, formula artistică aleasă de Brecht, parabola sa, corespunde întru totul atmosferei de teroare și violență, dezlîntită, pe alocuri, de bandele de gangsteri setoase de bani și de putere.

Teatrul „Bacovia“ a făcut, așadar, o bună alegere cînd a înscris piesa în repertoriu. La rîndul său, tînărul regizor Cristian Pepino și-a asumat o sarcină pe cît de interesantă și îndrăzneată pe atît de dificilă, avînd în vedere experiența sa artistică încă modică, precum și experiența colectivului băcăoan în interpretarea lui Brecht. Dar curajul încercării e prima condiție a succesului și aaceastă primă condiție e bine că a existat.

Urînd unele indicații ale textului, tînărul regizor (care și-a asumat și calitatea de scenograf) a conceput spectacolul ca pe o reprezentatie de circ, un spectacol cu caracter popular, așadar, viu colorat, cu clovni și cu multă mișcare, cu adresă directă la public. Se joacă într-un stil caricat, cu gesturi largi, cu tonuri emfaticе, înalte. Se sublini-